

gør opmærksom paa dette Forhold, for at man muligvis under den videre Forhandling kan komme til at tage ogsaa dette Spørgsmaal op, thi der er ingen Mening i, at det offentlige skal tilskyde en hel Del til saadanne Lønninger, hvis de ikke er aldeles nødvendige.

I § 13 bestemmes Tilskuddet, som Staten yder Sygekasserne. Der har man fastholdt de gældende Regler, at til A-Afdelingerne ydes der aarlig et Beløb af 2 Kr. for hver Person, der er nydende Medlem i Afdelingen ved Aarets Udgang, og endvidere et Beløb, der svarer til $\frac{1}{5}$ af Afdelingens nydende, ubemidlede Medlemmers samlede, indbetalte Medlemsbidrag i det paagældende Aar. Her tror jeg, det er aldeles nødvendigt at foretage en Forandring i det bestaaende. Jeg tror, at det, der er foreslaaet her, er fuldstændig urigtigt. Det medfører nemlig i Praksis, at Staten yder størst Støtte til dem, der har den mindst behov, og omvendt. Jeg skal for at illustrere min Tanke nævne et Eksempel, jeg kender fra den By, jeg bor i. Der er dér en Sygekasse, der optager Folk fra alle Klasser eller Fag. Den hedder Familiesygekassen og omfatter, som sagt, alle. Man har villet danne en Sygekasse, der var saadan, at selv de mindst bemidlede kan være Medlem af den og nyde godt af den Sygekasselovgivning, vi har. Denne Sygekasse er baseret paa, at Medlemmerne kun faar 50 Øre om Dagen i Sygehjælp foruden Sygehusophold og fri Læge, men de faar ingen Medicin. Det er følgelig en Sygekasse, der kan nøjes med et lille Kontingent i Forhold til de Sygekasser, der yder store Dagpenge. Vi har ogsaa i den samme By en Fagsygekasse, hvor Medlemmerne er mere velstillede. Det er Folk, der tjener en forholdsvis stor Dagløn, vellønnede Arbejdere, og at de vil have en større Sygehjælp end 50 Øre om Dagen, er saare naturligt. Derfor har de dannet en selvstændig Fagsygekasse og faaet den statsanerkendt, og de faar nu deres Tilskud, 2 Kr. pr. Medlem plus $\frac{1}{5}$ af deres Medlemsbidrag. Det vil imidlertid sige, at disse ret velstillede Arbejdere faar et meget større Statstilskud end de fattige Medlemmer, der ikke har Raad til at sikre sig en saa stor Sygehjælp som de. Dette Forhold maa vi have ændret. Helst skulde Forholdet være det, at Staten, naar den vil yde Støtte, yder den fortrinsvis og størst til dem, der trænger mest, men her er Forholdet det omvendte.

Der er ingen Tvivl om, at naar vi faar Sagen til Behandling i et Udvalg, vil der være mange Enkeltheder at hæfte sig ved,

og af de Ting, der allerede er nævnt her i Dag, fremgaar det tydeligt, at der kan ventes adskillige Ændringer, som ikke alene vil angaa de Paragraffer, der er nævnt, men vil gribe ind i hele Lovens Fysiognomi. Det er mit Haab, at vi gennem hele den Behandling, der nu forestaar, skal opnaa, at vi kommer længere ned i Befolkningen, saa at selv de mindst bemidlede iblandt os faar Adgang til at nyde godt af den Hjælp, Staten her yder. Hvordan det skal ske, er jeg paa dette Tidspunkt ikke i Stand til at skitsere nærmere; men jeg kunde tænke mig, at Staten ydede et noget større Tilskud end hidtil og ydede det under en noget anden Form, saa at vi undgik de Ulemper ved de gældende Regler, jeg nys nævnedes, og at man endvidere ikke alene, saaledes som det i Lovforslaget er foreslaaet, lod Kommunerne yde et konstant Tilskud til B-Afdelingerne, men ogsaa lod dem yde noget til de allermindst bemidlede. Jeg tror ikke, at den Ordning, der er foreslaaet her, med Hjælp til Betaling af Kontingent, er tilstrækkelig. Jeg tror, at Kommunernes Andel i Udgifterne ved Sygekasseadministrationen maa ordnes paa en noget anden Maade. Men derom kan vi tales ved i Udvalget. Jeg for mit Vedkommende vil gerne være med til at forme dette Lovforslag saaledes, at det kan virke dybere ned og længere ud, end den hidtil gældende Lov er naaet, og jeg kan ogsaa tilsige mit Partis Støtte dertil. Hvis man vil gennemføre Lovforslaget i Aar, er det mit Haab, at det maa blive en Lov, der i højere Grad end den nu gældende kan komme den mindst bemidlede Befolkning til Hjælp, men jeg kan ikke nægte, at jeg har nogen Sympati for den Tanke, det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) fremsatte, at det maaske var bedre at vente med at gennemføre dette Lovforslag, til den Rigsdag, der skal udgaa af den nye Forfatning, kommer til at arbejde. Denne Sag er, som det ærede Medlem nævnedes, af meget gennemgribende Betydning, har vakt stor Opmærksomhed og er blevet saaledes omtalt ude i Befolkningen, at man har en levende Følelse af, at det er en af de Ting, der beskæftiger Sindene aller mest i dette Øjeblik. Skal Lovforslaget føres igennem i Aar, er det mit Haab, at det dog maa blive saaledes, at det mere end den gældende Lov bliver i Stand til at tage de fattigste med, men jeg skulde, som sagt, ikke have noget imod, at Sagen blev udsat, til der kommer en ny Rigsdag.

Bramsen: Da Loven om anerkendte Sygekasser nu har virket i 20 Aar, og Syge-